

Az első jogalap keretében a fellebbező előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság — az eljárási szabályzat 48. cikke 2. §-ának megsértésével — elfogadhatónak ítélte a felperes által első ízben a válszában előterjesztett azon jogalapot, miszerint a Bizottság túllépte hatáskörét. Ezen túlmenően az Elsőfokú Bíróság azon döntésében, hogy a felperes második jogalapja mely közösségi jogi rendelkezésekre vonatkozik, túllépte bírósági felülvizsgálata korlátait.

A második jogalap keretében a fellebbező előadja, hogy az Elsőfokú Bíróságnak a Bizottság 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti hatásköre terjedelmére és gyakorlásának módjára vonatkozó értelmezése téves jogalkalmazáson alapul. E jogalap két részből áll.

E jogalap első részében a fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság az egyenlő bánásmód elvének megsértésével tévesen értelmezte a 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdését, amikor megállapította, hogy a Bizottság nem volt jogosult arra, hogy a részére bejelentett II. nemzeti kiosztási terveknek (a továbbiakban: II. NKT) a 2003/87 irányelv III. melléklete szerinti követelmények alapján történő ellenőrzésekor valamennyi tagállam tekintetében ugyanarra az időszakra (2005) vonatkozó, egyetlen és ugyanazon forrásból (a közösségi független ügyleti jegyzőkönyvből, Community Independent Transaction Log) származó, ellenőrzött CO₂-adatokat használja, és határozatát a valamennyi állam tekintetében ugyanabban az időszakban közzétett, a bruttó hazai termék 2005 és 2010 közötti növekedésére vonatkozó előrejelzésekre alapítsa.

E jogalap második részében a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság — azáltal, hogy megvonta a Bizottságtól azt a jogot, hogy az a II. NKT értékelésekor figyelmen kívül hagyja az egyes tagállamok által alkalmazott adatokat, és a 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerint elfogadott és a II. NKT-t elutasító határozatában a tagállam által kiosztható kibocsátási egységek maximális összességét határozza meg — tévesen értelmezte a 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdését, mert figyelmen kívül hagyta annak célját és tárgyát.

A 2003/87 irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerint elvégzett előzetes vizsgálat az irányelv azon céljának elérését hivatott biztosítani, amely az üvegházhatású gázok kibocsátásának költségkímélő és gazdaságilag eredményes csökkentésének ösztönzésére és a kibocsátási egységek kereskedelmére vonatkozó közösségi rendszer gördülékeny működésének biztosítására irányul. Mivel a II. NKT-t elutasító határozat elfogadására vonatkozó jogosultság időben korlátozott, a Bizottságnak a 2003/87 irányelv 9. cikke (3) bekezdésének első mondata szerinti ellenőrzési hatásköre gyakorlása módjának értelmezésekor figyelembe kell venni az ellenőrzési eljárás egészének célját, vagyis, hogy csupán a III. mellékletnek, különösen az 1-3. sz. követelményeknek megfelelő II. NKT válhat véglegessé, és képezheti a tagállamoknak a kiosztandó kibocsátási egységek összességére vonatkozó határozatai elfogadásának alapját.

A harmadik jogalap keretében a fellebbező előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság azon megállapításával, hogy a Bizottság köteles lett volna kifejtetni a megtámadott határozatban, hogy a Lengyel Köztársaság II. NKT-jában alkalmazott adatok mennyiben „kevésbé megbízhatóak”, figyelmen kívül hagyta a megtámadott határozat (5) preambulumbekzdésében szereplő indokolás egészét, továbbá túl tágra értelmezte az EUMSZ 296. cikk szerinti indokolási kötelezettséget.

A negyedik jogalap keretében a fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott határozat rendelkezései elválaszthatóságának követelményét tévesen alkalmazta azáltal, hogy megállapította, hogy a határozat azon 1. cikkének (2)-(5) bekezdése és 2. cikke, amelyek a II. NKT-nak az irányelv III. melléklete 1. sz. követelményétől eltérő követelményekkel való összeegyeztethetlenségére vonatkoznak, utóbbtól nem választhatók el. Az Elsőfokú Bíróság téves értékelése ahhoz vezetett, hogy a megtámadott határozatot teljes egészében megsemmisítették.

(¹) HL L 275., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.

A Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel (Belgium) által 2009. december 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — RTL Belgium SA (korábban: TVI SA)

(C-517/09. sz. ügy)

(2010/C 51/30)

Az eljárás nyelve: francia

A kérdést előterjesztő szerv

Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel

Érintett: RTL Belgium SA (korábban: TVI SA)

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

A tagállamok törvényi, rendeleti vagy közigazgatási intézkedésekben megállapított, televíziós műsorszolgáltató tevékenységre vonatkozó egyes rendelkezéseinek összehangolásáról szóló, 1989. október 3-i irányelv (¹) („audiovizuális médiaszolgáltatói” irányelv) 1. cikkében szereplő, „a műsorszámok kiválasztása és összeállítása során megvalósuló tényleges ellenőrzés” fogalmát lehet-e úgy értelmezni, hogy annak alapján úgy tekinthető, hogy a valamely tagállamban letelepedett és e tagállam kormányától koncessziós engedélyt kapott társaság gyakorolja

ténylegesen az ilyen ellenőrzést, miközben a sugárzás során beszédett teljes reklámbevételnek megfelelő, meghatározatlan összeg ellenében más tagállamban letelepedett, harmadik társaságot bíz meg valamennyi saját műsorának elkészítésével, a közönség programbeosztásról való tájékoztatásával, valamint a pénzügyi, jogi, humán erőforrás-, infrastrukturális és egyéb, személyzethez kötődő szolgáltatásokkal, és úgy tűnik, hogy e társaság belgiumi székhelyén döntenek a műsorok beosztásáról, az esetleges műsorváltozásokról és a napi hírekkel kapcsolatos műsorrend megbontásáról?

(¹) A tagállamok törvényi, rendeleti vagy közigazgatási intézkedésekben megállapított, televíziós műsor szolgáltató tevékenységre vonatkozó egyes rendelkezéseinek összehangolásáról szóló, 1989. október 3-i 89/552/EGK tanácsi irányelv (HL L 298., 23. o.; magyar nyelvű kiadás 6. fejezet, 1. kötet, 224. o.)

2009. december 15-én benyújtott kereset — Európai Bizottság kontra Románia

(C-522/09. sz. ügy)

(2010/C 51/31)

Az eljárás nyelve: román

Felek

Felperes: Európai Bizottság (képviselők: D. Recchia és L. Bouyon meghatalmazottak)

Alperes: Románia

Kereseti kérelmek

— A Bíróság állapítsa meg, hogy Románia — mivel nem jelölt ki különleges védelmi területekként elegendő, a 79/409/EGK irányelv (¹) I. mellékletében felsorolt madárfajok, valamint a területére visszatérő vonuló fajok védelme érdekében a mennyiségük és méretük szerint legalkalmasabb területet — nem teljesítette az említett irányelv 4. cikkének (1) és (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeit,

— kötelezze Romániát a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A módosított, a vadon élő madarak védelméről szóló, 1979. április 2-i 79/409/EGK tanácsi irányelv a tagállamok európai területein természetesen előforduló vadon élő összes madárfaj védelmét szabályozza. Az irányelv rendelkezéseiből eredő kötelezettségek Romániára a csatlakozás időpontjától (2007. január 1.) alkalmazandók. Következésképpen Romániának a területén — a 4. cikk (1) és (2) bekezdése értelmében — különleges védelmi területeket kell kijelölnie.

A román hatóságok által kijelölt különleges védelmi területek vizsgálatát követően a Bizottság azt a következtetést vonta le, hogy a legalkalmasabb területek különleges védelmi területekként történő kijelölése sem mennyiségüket, sem méretüket tekintve nem elégséges.

A jelen ügyben a Románia által különleges védelmi területekként kijelölt területeket a fontos madárélőhelyek BirdLife International szervezet által elvégzett leltározásával, valamint a Societatea Ornitologică Română által kidolgozott elemzéssel összefüggésben vizsgálták meg. A romániai fontos madárélőhelyek kijelölési eljárása 2007-ben fejeződött be, és 130 ilyen terület kijelölésével zárult.

Összesen 4 157 500 ha területen elhelyezkedő 130 fontos madárélőhelyből a román hatóságok különleges védelmi területekként mindössze 108 területet jelöltek ki 2 998 700 ha területen, amelyek közül csupán 38 területet jelöltek ki teljes egészében különleges védelmi területekként.

Ezen túlmenően 341 013 ha területen elhelyezkedő, 21 fontos madárélőhelyet nem jelöltek még ki Romániában különleges védelmi területekként, 71 kijelölt különleges védelmi terület kiterjedése pedig jelentősen eltér a fontos madárélőhelyektől.

A fent kifejtettek túlmenően, noha 71 fontos madárélőhelyet nem teljes egészében különleges védelmi területekként vettek nyilvántartásba és 21 fontos madárélőhelyet nem vontak be a kijelölési eljárásba, a román hatóságok nem nyújtottak semmiféle olyan leltárt és semmiféle olyan tudományos módszertant, amely a fontos madárélőhelyek és a kijelölt különleges védelmi területek közötti ilyen jellegű eltérést indokolná.

A kijelölés elmulasztása, valamint a megfelelő, fontos madárélőhelyek részleges kijelölése a 79/409 irányelv I. mellékletében szereplő fajok és a vonuló fajok védelmére szolgáló intézkedések hiányát, következképpen pedig a 79/409 irányelv 4. cikke (1) és (2) bekezdésének megsértését vonta maga után.